

Endelig fordobler loven de godtgørelser og vederlag, der udbetales til *syns- og skønsmænd*. Den pågældende bestemmelse i retsplejeloven — § 211, stk. 1, — affattes således:

„Udmeldte syns- og skønsmænd erholder, forsåvidt udførelsen af det dem pålagte hverv eller deres møder for retten i anledning deraf gør det nødvendigt for dem at rejse mere end 3 kilometer fra deres hjem, dels godtgørelse for billet til jernbane eller skib (I. klasse) eller ruteautomobil, hvor sådant befordringsmiddel kan benyttes, og iøvrigt med 30 øre for hver kilometer, dog mindst 1 kr., dels i tærepeng 4 kroner, når fraværelsen fra hjemmet ikke varer 4 timer, og ellers 12 kroner med tillæg af 6 kroner for hver fulde 6 timer, de udover 12 timer er fraværende fra hjemmet.“

Denne forhøjelse vil ikke betyde nogen udgift for staten, da det praktisk talt kun drejer sig om civile sager, hvor udgifterne betales af parterne.

Loven trådte i kraft den 1. juli 1949.

Ved 1. behandling i folketinget gav samtlige ordførere tilslutning såvel til udvidelsen af landsretterne som forhøjelserne af vederlag og godtgørelsen til nævninger m. fl. Dog fandt *Aksel Larsen* (DK), at godtgørelserne til nævninger, domsmænd og vidner burde forhøjes så meget, at de kom til at svare til den gennemsnitlige timefortjeneste for faglærte arbejdere. Han henstillede også til overvejelse at forhøje vederlaget til syns- og skønsmænd yderligere. Ved 2. behandling stillede *Aksel Larsen* (DK) ændringsforslag for det første om, at satsen for godtgørelse til nævninger og domsmænd forhøjedes til 24 kr., og for det andet om, at godtgørelsen til vidner sættes til 10 kr. for indtil 4 timer med et tillæg af 5 kr. for hver påbegyndt periode på 2 timer. Med hensyn til vederlaget til domsmænd og nævninger anså ministeren den i lovforslaget indeholdte bestemmelse som en gennemsnitlig rimelig regel, der i det enkelte tilfælde såvel kunne føre til en for ringe godtgørelse som en for stor. Ministeren var tilbøjelig til at tro — hvad *Aksel Larsen* også havde været inde på —, at en graduering af godtgørelsen under hensyn til modtagerens individuelle forhold ville være en mulig udvej. Ministeren lovede at foranledige spørgsmålet optaget til en almindelig prøvelse. En væsentlig forhøjelse af vidnegodtgørelsen ville fordyre retsplejen. Ministeren ville imidlertid også tage spørgsmålet om vidnegodtgørelsen op til overvejelse i forbindelse med en undersøgelse